РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

12 ноември 2009 година*

По дело C-351/08,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundessozialgericht (Германия) с акт от 27 февруари 2008 г., постъпил в Съда на 4 август 2008 г., в рамките на производство по дело

Christian Grimme

срещу

Deutsche Angestellten-Krankenkasse,

в присъствието на:

Deutsche Rentenversicherung Bund,

* Език на производството: немски.

Bundesagentur für Arbeit,

BGl Bertil Grimme AG Insurance Brokers,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, г-н E. Juhász (докладчик), г-н G. Arestis, г-н J. Malenovský и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н H. Нанчев, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юли 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Grimme, от адв. B. Koch, Rechtsanwalt,

— за Deutsche Rentenversicherung Bund, от г-н R. Mey, Leitender Verwaltungsdirektor,

— за BGI Bertil Grimme AG Insurance Brokers, от адв. B. Koch, Rechtsanwalt,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н E. Traversa и г-н F. Hoffmeister, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 1, 5, 7 и 16 от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г. (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6, наричано по-нататък „Споразумението“), както и на членове 12 и 17—19 от приложение I към това споразумение.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Grimme и BGI Bertil Grimme AG Insurance Brokers (наричано по-нататък „Bertil Grimme“), акционерно дружество по швейцарското право, от една страна, и Deutsche Angestellten-Krankenkasse (германска здравноосигурителна каса), Deutsche Rentenversicherung Bund и Bundesagentur für Arbeit, от друга страна, във връзка със задължението на член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право, който управлява клон на същото в Германия, да бъде осигурен по германското пенсионно осигуряване.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, подписват седем споразумения на 21 юни 1999 г. (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6), сред които е и разглежданото споразумение.

4 В преамбюла на Споразумението договарящите страни обявяват, че са:

„убедени, че свободното движение на хора на територията на договарящите се страни е ключов фактор за хармоничното развитие на техните отношения“ [неофициален превод] и „решени да осъществяват свободното движение на хора между тях на основата на правилата, приложими в Европейската общност“. [неофициален превод]

5 Член 1 от Споразумението гласи:

„Целта на настоящото споразумение, в полза на гражданите на държавите — членки на Европейската общност, и Швейцария, е:

а) да се предостави правото на влизане, пребиваване, достъп до работа като заети лица, установяване на основата на самостоятелна заетост и правото на престой на територията на договарящите се страни;

б) да се улесни предоставянето на услуги на територията на договарящите се страни и по-специално да се либерализира предоставянето на краткотрайни услуги;

в) да се предостави правото на влизане във и пребиваване на територията на договарящите се страни за лица без икономическа дейност в приемащата страна;

г) да се предоставят еднакви условия на живот, заетост и работни условия като тези, предоставени на гражданите на съответната страна.“ [неофициален превод]

6 Що се отнася до лицата, които предоставят услуги, член 5 от Споразумението предвижда:

„1. Без да се засягат други специфични споразумения между договарящите се страни особено относно предоставянето на услуги (включително споразумението за обществените поръчки, доколкото то обхваща предоставянето на услуги), лица, които предоставят услуги, включително дружества в съответствие с разпоредбите на приложение I, имат правото да предоставят услуга на територията на другата договаряща се страна за период, който не превишава 90 дни действителна работа в една календарна година.

[…]

4. Правата, посочени в настоящия член, са гарантирани в съответствие с разпоредбите, съдържащи се в приложения I, II и III. Количествените ограничения по член 10 не могат да се прилагат срещу лица, споменати в настоящия член.“ [неофициален превод]

7 Член 7 от Споразумението гласи:

„Договарящите се страни в съответствие с приложение I предоставят следните права по отношение на свободното движение на хора:

а) правото на равно третиране с гражданите на страната по отношение на достъпа до и упражняването на икономическа дейност и по отношение на условията на живот, заетост и работните условия;

[…]“ [неофициален превод]

8 Член 16 от Споразумението е формулиран, както следва:

„1. За да се постигнат целите, преследвани с настоящото споразумение, договарящите се страни предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че правата и задълженията, еквивалентни на тези, съдържащи се в правните актове на Европейската общност, на които се прави позоваване, се прилагат в отношенията между тях.

2. Доколкото приложението на настоящото споразумение обхваща понятия от правото на Общността, взема се предвид релевантната практика на Съда на Европейските общности преди датата на неговото подписване. Съдебната практика след тази дата се предоставя на вниманието на Швейцария. За да се гарантира, че споразумението действа правилно, съвместният комитет, по искане на една от договарящите се страни, определя значението на тази съдебна практика.“ [неофициален превод]

9 Приложение I към Споразумението, озаглавено „Свободно движение на хора“, предвижда в член 9, съдържащ се в дял II от същото:

„Равно третиране

1. Заето лице, което е гражданин на една договаряща се страна, не може по причина на неговата националност да бъде третирано различно на територията на другата договаряща се страна от заетите лица, които са граждани на другата договаряща се страна, по отношение на условия на заетост и работни условия, особено по отношение на заплащане, уволнение и възстановяване на работа или наемане отново, ако лицето стане безработно.

2. Заето лице и членовете на неговото семейство, посочени в член 3 от настоящото приложение, се ползват от същите данъчни отстъпки и социални обезщетения като заетите лица, граждани на страната и членовете на техните семейства.

[…]“ [неофициален превод]

10 Приложение I към Споразумението включва дял III, състоящ се от членове 12—16, които съдържат особени разпоредби за самостоятелно заетите лица. Така член 12, параграф 1 от посоченото приложение гласи:

„1. Гражданин на една договаряща се страна, който желае да се установи на територията на друга договаряща се страна, за да осъществява дейност като самостоятелно заето лице (оттук нататък наречено „самостоятелно заето лице“), получава разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко от пет години

от датата на издаването му, при условие че лицето предостави доказателство на компетентните национални органи, че е установено или иска да се установи.“ [неофициален превод]

11 Член 15 от приложение I към Споразумението предвижда:

„1. По отношение на достъп до дейност като самостоятелно заето лице и осъществяването на такава дейност едно самостоятелно заето лице трябва да получи не по-малко благоприятно третиране в приемащата страна от това, което се предоставя на нейните собствени граждани.

2. Разпоредбите на член 9 от настоящото приложение се прилагат с необходимите изменения за самостоятелно заетите лица, посочени в настоящия раздел.“ [неофициален превод]

12 Приложение I към Споразумението включва и дял IV, който съдържа по-специално следните разпоредби за лицата, които предоставят услуги:

„*Член 17*

Лица, които предоставят услуги

По отношение на предоставянето на услуги по силата на член 5 от настоящото споразумение се забранява следното:

а) всяко ограничение на трансграничното предоставяне на услуги на територията на една договаряща се страна, което не превишава 90 дни действителна работа за една календарна година.

б) всяко ограничение на правото на влизане и пребиваване в случаите, обхванати от член 5, параграф 2 от настоящото споразумение относно:

i) лицата, които предоставят услуги и са граждани на държавите — членки на Европейската общност, или на Швейцария, и са установени на територията на една договаряща се страна, различна от тази на лицето, което получава услугите;

ii) заетите лица, независимо от тяхната националност, работещи за лица, които предоставят услуги, които са интегрирани на редовния пазар на труда на една договаряща се страна и са командировани за предоставянето на услуга на територията на друга договаряща се страна, без това да засяга член 1.

Член 18

Разпоредбите на член 17 от настоящото приложение се прилагат за дружества, учредени в съответствие със законодателството на една държава — членка на Европейската общност, или на Швейцария, и имащи седалище съгласно устава, централно управление или основно място на дейност на територията на една договаряща се страна.

Член 19

Лице, което предоставя услуги, което има правото или е било упълномощено да предоставя услуга, може за целите на предоставянето ѝ временно да осъществява своята дейност в страната, в която се предоставя услугата при същите условия, както условията, наложени от страната на нейните граждани, в съответствие с разпоредбите на настоящото приложение и на приложения II и III.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

13 Книга VI от германския Кодекс за социално осигуряване (Sozialgesetzbuch, наричана по-нататък „SGB VI“) урежда германската пенсионноосигурителна схема.

14 Член 1 от тази книга, озаглавен „Заети лица“, гласи:

„Лицата, длъжни да се осигуряват по осигурителната схема, са:

1. лицата, които са наети на работа срещу възнаграждение или в рамките на тяхната професионална квалификация; задължението за осигуряване е налице и през периода, през който се получава обезщетение за намалено трудово възнаграждение при работа на непълно работно време поради намаляване на обема на работа по силата на книга III;

[…]“

15 Същият този член съдържа разпоредба, която установява освобождаване от това задължение за членовете на управителния съвет на акционерно дружество.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

16 От 26 септември 1996 г. г-н Grimme, германски гражданин, е отговорен за установения в Хамбург (Германия) клон на Bertil Grimme, чието седалище се намира в Zug (Швейцария). От 29 декември 2003 г. жалбоподателят по главното производство е вписан в търговския регистър на кантон Zug в качеството си на член на съвета на директорите на Bertil Grimme с правомощието да представлява дружеството съвместно с останалите членове на съвета.

17 През юни 2003 г. г-н Grimme иска от Deutsche Angestellten Krankenkasse да прецени статута на дейността, която той упражнява в клона в Хамбург, с оглед на правото на обществено осигуряване. В подкрепа на искането си жалбоподателят по главното производство се позовава, от една страна, на договора си за назначаване като прокурист и ръководител на клона, и от друга страна, на обстоятелството, че получава основно възнаграждение, което продължава да му бъде изплащано при неработоспособност с продължителност до шест седмици. Освен това той получава дял от печалбата в зависимост от икономическия резултат на предприятието.

18 С решение от 7 август 2003 г. Deutsche Angestellten-Krankenkasse установява, че по отношение на своята дейност, упражнявана в клона в Хамбург, жалбоподателят по главното производство се намира в правоотношение като заето лице и поради това обстоятелство трябва по-специално да бъде осигурен по пенсионноосигурителната схема.

19 Г-н Grimme подава възражение срещу това решение, като изтъква, че в качеството си на член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право и поради това от момента на придобиване на това качество той трябвало да

бъде третиран, както би бил третиран член на управителния съвет на акционерно дружество по германското право. Следователно от 29 декември 2003 г. той нямал задължение да се осигурява по германската пенсионноосигурителна схема. Това възражение е отхвърлено с решение от 8 септември 2004 г.

20 С решение от 1 ноември 2005 г. Sozialgericht Hamburg (Съд за спорове в областта на социалното осигуряване, Хамбург) уважава искането на жалбоподателя и отменя разглежданите по главното производство решения, доколкото с тях се предвижда задължение за г-н Grimme да се осигурява по пенсионноосигурителната схема и схемата за осигуряване при безработица.

21 В резултат на подадената от Deutsche Rentenversicherung Bund въззивна жалба Landessozialgericht Hamburg (Областен съд за спорове в областта на социалното осигуряване, Хамбург) с решение от 11 октомври 2006 г. потвърждава решението, постановено в първоинстанционното производство от Sozialgericht Hamburg. Членовете на съвета на директорите на швейцарско акционерно дружество можели да бъдат приравнени на членовете на управителния съвет на акционерно дружество по германското право и на това основание те също можели да се ползват от предвидената в член 1 от книга VI от германския Кодекс за социално осигуряване (SGB VI) дерогация на задължението за осигуряване по пенсионноосигурителната схема.

22 Поради това Deutsche Rentenversicherung Bund подава касационна жалба пред Bundessozialgericht (Федерален съд за спорове в областта на социалното осигуряване). Запитващата юрисдикция напомня, че противно на възприетото от съдилищата по главното производство тълкуване, по силата на германското право членовете на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право не могат да бъдат приравнени на членовете на управителния съвет на акционерно дружество по германското право. Bundessozialgericht обаче си поставя въпроса относно обстоятелството дали неприлагането на разпоредбата за освобождаване на членовете на управителния съвет на акционерно дружество, предвидена в член 1 от SGB VI, за лица като жалбоподателя по главното производство е съвместимо с разпоредбите на Споразумението, по-конкретно с разпоредбите за правото на свободно установяване или за правото на свободно предоставяне на услуги.

23 Според запитващата юрисдикция, макар Споразумението да предвижда право на свободно установяване на територията на една договаряща страна само за физическите лица, то можело да се разпростре и върху дружествата, учредени по силата на правото на държава членка или на швейцарското право. Разширяването на приложното поле на Споразумението можело да бъде изведено от разпоредбите на неговия преамбюл, които не разграничават понятието за физическо и за юридическо лице, от неговия заключителен акт, който предвижда, че ще бъдат приети всички необходими разпоредби, за да се гарантира прилагането на достиженията на правото на Общността, както и от член 16, параграф 1 от него, който се позовава на общностното право.

24 Освен това, в случай че Споразумението не било приложимо за дружествата, Bundessozialgericht си поставя въпроса за съответствието между правото на предоставяне на услуги, което по силата на член 5, параграф 1 от Споразумението и на член 18 от приложение I към посоченото споразумение е предоставено на дружествата на територията на договарящите страни, и членове 48—50 ЕО относно правото на установяване и предоставянето на услуги на територията на Общността. Според запитващата юрисдикция предвиденото в Споразумението право на свободно предоставяне на услуги, макар и по-ограничено във времето и с по-тясно материално приложно поле от установеното в общностното право, можело при все това да допусне предоставянето на по-дълготрайни услуги в зависимост от индивидуално разглеждане.

25 Тъй като счита, че тълкуването на разпоредбите на Споразумението е необходимо, за да постанови решението си, Bundessozialgericht решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, и по-конкретно членове 1, 5, 7 и 16 от него, както и членове 12 и 17—19 от приложение I към него да се тълкуват в смисъл, че те не допускат да се изисква от член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право, който работи в Германия, да се осигурява по пенсионноосигурителната схема, въпреки че членовете на управителните съвети на акционерните дружества по германското право не са длъжни да се осигуряват по германската пенсионноосигурителна схема?“

По преюдициалния въпрос

26 В началото следва да се напомни, че Споразумението се вписва в рамките на поредица от седем секторни споразумения между същите договарящи страни, подписани на 21 юни 1999 г.

27 Посочените споразумения са подписани след отхвърлянето от Конфедерация Швейцария на 6 декември 1992 г. на Споразумението за създаване на Европейското икономическо пространство (ЕИО). Конфедерация Швейцария с отказа си не се е съгласила да участва в проекта за интегрирана икономическа общност с единен пазар, основан на общи правила между своите членове, а е предпочела пътя на двустранните споразумения с Общността и нейните държави членки в определени области. Следователно Конфедерация Швейцария не се присъединява към вътрешния пазар на Общността, който има за цел да премахне всички пречки за създаването на пространство за свободно движение, напълно аналогично на това, предоставено посредством даден национален пазар, което освен това включва свободното предоставяне на услуги и свободата на установяване.

28 Поради това, за да се укрепят връзките между договарящите страни, се подписва двустранното Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора. От 1 април 2006 г. Споразумението е разширено с Протокол за разширяване по отношение на държавите, присъединили се към Европейския съюз на 1 май 2004 г., подписан на 26 октомври 2004 г. (ОВ L 89, 28 март 2006 г., стр. 30).

29 В този контекст направеното тълкуване на разпоредбите на общностното право относно вътрешния пазар не може автоматично да бъде пренесено към тълкуването на Споразумението, освен ако са налице изрични разпоредби в това отношение, предвидени в самото споразумение (вж. в този смисъл Решение от 9 февруари 1982 г. по дело Polydor и RSO Records, 270/80, Recueil, стр. 329, точки 15—19).

30 Що се отнася до действието на Споразумението по отношение на осигуряването на жалбоподателя по главното производство по германската пенсионноосигурителна схема, поставеният на Съда въпрос предполага, на първо място, да се

определи дали Споразумението гарантира право на свободно установяване както на физическите лица, така и на юридическите лица, които са учредени по силата на правото на държава — членка на Общността, или по швейцарското право, и имат седалище, централно управление или основно място на дейност на територията на договаряща страна. По-нататък следва да се провери дали жалбоподателят по главното производство извлича права в областта на предоставянето на услуги от разпоредбите на Споразумението и накрая, да се разгледа дали по силата на Споразумението задължителното осигуряване по германската пенсионноосигурителна схема нарушава равното третиране на жалбоподателя по главното производство в качеството му на заето лице.

31 На първо място, що се отнася до въпроса за свободата на установяване на юридическите лица, жалбоподателят по главното производство твърди, че никоя разпоредба на Споразумението не изключва изрично юридическите лица от възможността да се ползват от тази свобода. Разпоредбите от преамбюла на Споразумението се отнасят до лицата, без да разграничават физическите лица от юридическите лица и основават свободното движение на хора на достиженията на правото на Общността. Освен това член 16, параграф 1 от Споразумението изрично се позовава на обстоятелството, че съдоговарящите страни предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че правата и задълженията, еквивалентни на тези, съдържащи се в правните актове на Общността, на които се прави позоваване, се прилагат в отношенията между тях. Следователно гарантираната от Споразумението в полза на физическите лица свобода на установяване би могла да се тълкува като прилагаща се и за юридическите лица.

32 Такова тълкуване обаче не може да се възприеме.

33 От текста на член 1 от Споразумението, който определя целите на същото, следва, че тези цели са установени в полза на гражданите на държавите — членки на Европейската общност, и на Конфедерация Швейцария и следователно в полза на физическите лица. Според член 1, буква а) от Споразумението целите на същото са да се предостави правото на влизане, пребиваване, достъп до работа като заети лица, установяване на основата на самостоятелна заетост и правото на престой на територията на договарящите страни.

34 Следва също да се посочи, че разпоредбите на Споразумението се отнасят до следните категории лица, които са граждани на Общността и швейцарски граждани, а именно самостоятелно заетите лица, които включват също самостоятелно заетите погранични работници, работниците, сред които са заетите лица, командированите работници и заетите погранични работници, лицата, които предоставят услуги, лицата, които получават услуги, лицата, които са били заети за по-малко от една година на територията на договаряща страна, студентите, лицата, които търсят работа, лицата, които не осъществяват икономическа дейност, както и членовете на семейството на тези различни категории граждани. Всички тези категории лица с изключение на лицата, които предоставят и които получават услуги, предполагат по естеството си, че става въпрос за физически лица.

35 Налага се изводът, че с изключение на член 5, параграф 1 от Споразумението и на член 18 от приложение I към Споразумението, които предвиждат, че дружествата имат определено право на предоставяне на услуги, никоя разпоредба от това споразумение или от неговото приложение не предоставя право на юридическите лица, и по-конкретно, правото на установяване на територията на едната или другата договаряща страна.

36 Според Споразумението правото на установяване на територията на договаряща страна е запазено само за самостоятелно заето лице, гражданин на държава — членка на Европейската общност, и на Конфедерация Швейцария. Според член 12, параграф 1 от приложение I към Споразумението посоченото самостоятелно заето лице, което желае да се установи на територията на друга договаряща страна, за да осъществява дейност като самостоятелно заето лице получава разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко от пет години, което може да бъде възобновявано.

37 Следва да се добави, че член 16, параграф 1 от Споразумението, който се отнася до прилагането на достиженията на правото на Общността в отношенията между договарящите страни, предвижда такова прилагане само в рамките на целите на Споразумението. Тези цели са изброени в член 1 от Споразумението, като буква а) от този член 1 признава изрично на физическите лица правото на установяване като самостоятелно заети лица. Това право е потвърдено от съдебната практика (вж. в този смисъл Решение от 22 декември 2008 г. по дело Stamm и Hauser, C-13/08, Сборник, стр. I-11087, точка 44). От друга страна, признаването на такова право на юридическо лице не е част от преследваните със Споразумението цели.

38 Освен това член 16, параграф 1 от Споразумението обуславя прилагането на достиженията на правото на Общността в отношенията между страните по Споразумението от наличието на позоваване на права и задължения, които са равностойни на тези, съдържащи се в правните актове на Европейската общност. Поради това разпоредбите на посочения член 16, параграфи 1 и 2 не могат да бъдат изтъкнати в делото по главното производство, тъй като Споразумението не се позовава на никаква разпоредба относно правото на установяване на юридическите лица.

39 Следователно не може да се поддържа, че съгласно това споразумение юридическите лица се ползват от същото право на установяване като физическите лица.

40 На второ място, относно влиянието на разпоредбите на Споразумението в областта на предоставянето на услуги върху положението на жалбоподателя по главното производство, следва да се подчертае, че според член 1, буква б) от Споразумението целта на Споразумението е да се улесни предоставянето на услуги на територията на договарящите страни, и по-специално да се либерализира предоставянето на краткотрайни услуги.

41 Следва да се посочи, че член 5, параграф 1 от Споразумението предвижда, че адресати на това либерализиране на услугите са лицата, които предоставят услуги, а именно физическите лица, но също и дружествата. Съгласно член 18 от приложение I към Споразумението дружествата, учредени в съответствие със законодателството на една държава — членка на Европейската общност, или на Конфедерация Швейцария, и имащи седалище съгласно устава, централно управление или основно място на дейност на територията на една договаряща страна, се ползват от разпоредбите на член 17, буква а) от приложение I, който забранява всяко ограничение на трансграничното предоставяне на услуги на територията на една договаряща страна, когато това предоставяне не превишава 90 дни действителна работа за една календарна година.

42 Налага се изводът, от една страна, че посоченото в Споразумението предоставяне на услуги, както това е видно от член 17, буква а) от приложение I към Споразумението, засяга само трансграничното предоставяне на услуги, и от друга страна, че правото на предоставяне на услуга на територията на друга договаряща страна е ограничено от член 5, параграф 1 от Споразумението и от член 17, буква а) от приложение I към него на 90 дни действителна работа за една календарна година. Според член 19 от това приложение I през този период

приемащата държава не може да наложи на тези лица, които предоставят услуги, по-малко благоприятни условия от тези, предвидени за собствените ѝ граждани, в съответствие с разпоредбите на приложения I—III от Споразумението.

43 От точки 40—42 от настоящото решение следва, че Споразумението разрешава между Общността и Конфедерация Швейцария само свобода на трансграничното предоставяне на услуги, ограничена във времето до 90 дни действителна работа за една календарна година.

44 Следователно гражданин на държава членка, който упражнява постоянна дейност в тази държава, превишаваща задължително 90 дни действителна работа за една календарна година, и дори да се предположи, че неговата дейност може да се разглежда като трансгранична, не може да изведе никакво право от разпоредбите на Споразумението в областта на предоставянето на услуги.

45 На трето място, както това имплицитно следва от преюдициалния въпрос и от позицията на г-н Grimme в хода на съдебното заседание, Съдът е запитан относно прилагането на принципа на недопускане на дискриминация на заетите лица, както този принцип следва от Споразумението.

46 Г-н Grimme поддържа, че в качеството му на заето лице задължителното осигуряване по германската пенсионноосигурителна схема представлява нарушение на равното третиране. Това задължение за осигуряване като лице, работещо за Bertil Grimme и член на съвета на директорите на това дружество, въпреки че членовете на управителния съвет на акционерните дружества по германското право са освободени от него, противоречало на принципа на недопускане на дискриминация на заетите лица, гарантиран от приложение I към Споразумението.

47 Член 9 от приложение I към Споразумението гарантира равно третиране на заетите лица, които са граждани на една договаряща страна, на територията на другата договаряща страна. Поради това заетите лица не могат да бъдат третирани различно от заетите лица, които са граждани на другата договаряща страна, по отношение на условия на заетост и труд, особено по отношение на заплащането, уволнението и възстановяването на работа или наемането отново на работа в случай на безработица.

48 Следователно този член посочва само хипотезата на дискриминация на основание на гражданството по отношение на гражданин на една договаряща страна на територията на другата договаряща страна.

49 От фактическите обстоятелства, представени на Съда е видно, че г-н Grimme е германски гражданин и работи за клона на Bertil Grimme в Хамбург. Следователно в конкретния случай не може да става въпрос за дискриминация, допусната от властите на едната договаряща страна по отношение на гражданин на другата договаряща страна. Качеството на г-н Grimme на член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право не оказва никакво влияние в това отношение.

50 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на Споразумението, и по-конкретно членове 1, 5, 7 и 16 от него, както и членове 12 и 17—19 от приложение I към него, допускат правна уредба на държава членка, която изисква лице, гражданин на тази държава членка, което работи на територията на последната, да се осигурява по пенсионноосигурителната схема на тази държава членка независимо от обстоятелството, че това лице е член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право, въпреки че членовете на управителните съвети на акционерните дружества по правото на същата тази държава членка не са длъжни да се осигуряват по посочената осигурителна схема.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Разпоредбите на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., и по-конкретно членове 1, 5, 7 и 16 от него, както и членове 12 и 17—19 от приложение I към него, допускат правна уредба на държава членка, която изисква лице, гражданин на тази държава членка, което работи на територията на последната, да се осигурява по пенсионноосигурителната схема на тази държава членка независимо от обстоятелството, че това лице е член на съвета на директорите на акционерно дружество по швейцарското право, въпреки че членовете на управителни съвети на акционерните дружества по правото на същата тази държава членка не са длъжни да се осигуряват по посочената осигурителна схема.

Подписи